

РЕШЕНИЕ

№ 10153

гр. София, 16.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДС
Ч.

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **173** по описа за **2026** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Д. Т. Ю. от [населено място] срещу РЕШЕНИЕ №4024 от 06.11.2025г. постановено по нахд №6701/2025г. на СРС, с което е потвърдено наказателно постановление НП №25-4332-006353 от 26.03.2025г., с което на касатора на основание чл.175а, ал.1 пр.3-то от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ му е наложена глоба от 3000лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца.

По изложените в касационната жалба съображения –се моли решението като неправилно и постановено при съществени процесуални нарушения - да бъде отменено. Твърди се, че е описано нарушение в НП, което не е доказано. Не е доказано, че лицето като е направило завой на ляво е изфорсирало двигателя и е имало превъртане на задните колела. Твърди се, че съдът не е съобразил, че пътното платно е било с неравности и с цел да се избегнат е извършена по специална маневра. С оглед изложеното се моли да се уважи касационната жалба.

В съдебно заседание касаторът поддържа жалбата си чрез адв.Р. Допълва, че неправомерно не са предадени записите от боди камерите на полицаите, въпреки че са изискани от СРС, което е съществено процесуално нарушение. С оглед изложените и в жалбата съображения – се моли да се уважи същата. Претендират се разноски.

Ответникът, чрез юрк.К., оспорва жалбата и моли като неоснователна да се отхвърли.

Претендира юрк.възнаграждение. Прави възражение за прекомерност по разноските на другата страна.

Представителят на СГП –дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и предлага да не се уважава.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, XIX касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна.

СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в производство без допуснати процесуални нарушения вкл. съществени такива. По същество е прието, че касаторът е допуснал нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДВП, изразяващо се в това, че на 07.03.2025г., в 17:09ч., жалбоподателят Ю. управлявал автомобил „Б. 320”, с рег. [рег.номер на МПС], като се е движил в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]. При управлението на автомобила, навлизайки в кръстовището на [улица]с [улица], при маневра ляв завой -жалбоподателят използвал пътя (отворен за обществено ползване) за други цели, освен в съответствие с неговото предназначение за превоз на хора и товари, като извършвал демонстративна и рязка маневра, изразяваща се в умишлено форсиране на двигателя на автомобила, превъртане на задните моторни колела и поднасяне в дясно и в ляво по посоката му на движение. Движейки се по този начин, Ю. създал пряка опасност за останалите участници в движението.

СРС по същество е приел, че нарушението било непосредствено възприето от свидетелите И. И. и А. М. – и двамата младши автоконтрольори при ОПП СДВР, чиито показания напълно са кредитирани вкл. и като подкрепени от останалия доказателствен материал. Съдът е подчертал, че тези свидетели ясно и непротиворечиво са възприели движението на автомобила, че поднасянето не е било еднократно, а умишлено действие, провокирано от водача чрез форсиране на двигателя и приплъзване на задницата на автомобила наляво и надясно. Съответно е било светло вкл. асфалтът е бил сух с добро сцепление. Твърденията за неравност са възприети като защитна теза, тъй като не съобщава за неравност по пътя като дупка или легнал полицаи, нито за друго превозно средство. Изрично не е дадена вяра на показанията на свидетелката М. Г.-пътувала с касатора, тъй като са приети за изолирани.

Касационният състав споделя напълно изводите на СРС. Направен е обстоен и логичен анализ на събраните по делото доказателства вкл. и на споделеното от св.Г.. Като напълно несъстоятелни са възприети твърденията ѝ, че поради неравността на пътя –гумите са изсвирили. На първо място следва да се добави, че свидетелката е била вътре в колата. Показанията ѝ за изсвирване на гумите в никакъв случай не обуславят реакция по избягване на дупка на пътя. Касае се не за внезапна маневра, а за осъществяване на завой наляво т.е. водачът по правило следва да е намалил скоростта, за да направи завой вкл. и

да е възприел изначално неравността /дупката/, ако е имало такава. Дори да е бил изненадан, видно от показанията на другите двама свидетели –чиито показания са по обективни, вкл. от гледна точка на възприемането на маневрата отвън, действията на возача са били нееднократни. Правилно показанията на полицаите-очевидци са били кредитирани и за атмосферните условия. Изолирани остават твърденията, че е вляло на св.Г.. По възражението за записите от т.нар. боди камери - същите не са доказателствено средство /ако е имало данни за такива, а не за запис от патрулната кола, какъвто е искал адв. Р./ за разлика от показанията на свидетелите, поради което СРС не е допуснал нарушение при събирането на доказателствата. Събраните такива чрез показанията на св.М. и св.И. изчерпателно и категорично описват и пътната обстановка, и това дали е имало други МПС вкл. и обстоятелството, че чрез т.нар. дрифт водачът е привлякъл вниманието им. Съдът приема за защитна теза твърдението в жалбата, че е имало автобус. Свидетелите като пътни полицаи могат да различат дрифт от друг вид звук, който може да извърши съответния автобус като МПС различно от управляваното Б. от касатора. С оглед изложеното релевираното касационно основание –не се установи , поради което решението на СРС е правилно и законосъобразно и като такова –следва да се остави в сила.

По разноските –основателно и искането на ответника за присъждането на юрк.възнаграждение на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН вр. с чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ и ЗПП в минималния размер от 66,47евро /130лв./.

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №4024 от 06.11.2025г. постановено по нахд №6701/2025г. на СРС.

ОСЪЖДА Д. Т. Ю. ЕГН [ЕГН] от [населено място] да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение от 66,47евро.

Решението е окончателно.